

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyně JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobkyně: **F. G.**, nar. . . , státní příslušnost Ruská federace, t. č. bytem B. , K., D. o., U., zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, Praha 9 - Libeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, poštovní přihrádka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 1. 8. 2013, č. j. OAM-125/LE-LE05-LE05-2013, Ev. č. L009573,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala dne 8. 8. 2013 u Krajského soudu v Praze žalobu, kterou se domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2013, č. j. OAM-125/LE-LE05-LE05-2013 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaný podle ustanovení § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), označil jako nepřipustnou její žádost o udělení mezinárodní ochrany a řízení podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Žalobkyně spolu se žalobou požádala o přiznání odkladného účinku žalobě.

Dne 2. 9. 2013 byla krajskému soudu doručena žádost žalobkyně o ustanovení advokáta. Na to dne 17. 9. 2013 zástupce žalobkyně do soudního spisu založil plnou moc, kterou mu žalobkyně v předmětné věci dne 6. 9. 2013 udělila.

Krajský soud s odkazem na ustanovení § 33 písm. b) zákona o azylu řízení o žalobě usnesením ze dne 17. 10. 2013, č. j. 49 Az 52/2013 – 46, zastavil s tím, že dospěl k závěru, že

místo pobytu žalobkyně nelze zjistit, když jmenovaná byla dne 6. 9. 2013 na svou žádost repatriována z území České republiky na Ukrajinu.

Ke kasační stížnosti zástupce žalobkyně Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudkem ze dne 13. 12. 2013, č.j. 5 Azs 21/2013-47, rozhodnutí krajského soudu jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. NSS odkázal na ustálenou judikaturu ohledně otázky přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů (konkrétně na rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č.j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 4. 12. 2003, č.j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č.j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č.j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č.j. 7 As 28/2008-75, ze dne 22. 9. 2011, 5 Aps 4/2011-326) a krajskému soudu mimo jiné vytkl, že se neobrátil na zástupce žalobkyně s otázkou vedenou ke zjištění místa pobytu žalobkyně. Podle NSS tak soud nemohl dospět k přesvědčivému závěru o tom, že místo pobytu žalobkyně nelze zjistit, a že jsou naplněny podmínky pro postup podle ustanovení § 33 písm. b) zákona o azylu. NSS krajskému soudu uložil, aby v novém rozhodnutí rozhodl rovněž o nákladech řízení o kasační stížnosti.

Krajský soud následně u žalovaného zjistil, že manžel žalobkyně obstaral letenku na Ukrajinu (do Doněcké oblasti), kam žalobkyni umožnil dne 6. 9. 2013 (na její žádost) vycestovat. Soud si u zástupce žalobkyně ověřil místo pobytu žalobkyně, tj. na výše uvedené adrese v Doněcké oblasti na Ukrajině, zástupce žalobkyně místo pobytu žadatelky ještě upřesnil v přípisu doručeném krajskému soudu dne 27. 3. 2014.

Krajský soud usnesením ze dne 4. 3. 2014, č. j. 49 Az 52/2013-58, zamítl návrh žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě, současně usnesením ze dne 6. 3. 2014, č. j. 49 Az 52/2013-62, vyzval zástupce žalobkyně, aby odstranil nedostatky podání tak, aby bylo zřejmé z jakých skutkových a právních důvodů, považuje výrok napadeného rozhodnutí za nezákonný a v čem spatřuje porušení zákona.

Zástupce žalobkyně upřesnil, že žalobkyně pochází z muslimské rodiny, a že v zemi jejího původu (Ruské federaci) započaly veškeré problémy po té, kdy se provdala za nábožensky založeného Žida. Manželé byli vystaveni pronásledování, výhrůžkám, fyzickému násilí, žalobkyně rovněž sexuálnímu násilí. Oba se proto rozhodli ze země původu vycestovat. Žalobkyně podala svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 21. 11. 2007. Se žádostí však nebyla úspěšná. Proti rozhodnutí žalovaného tak brojila žalobou u příslušného Krajského soudu v Ostravě, který však žalobě nevyhověl. Ke kasační stížnosti žalobkyně NSS rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. V navazujícím rozhodnutí žalovaný opětovně její žádost zamítl. Toto rozhodnutí však bylo soudem zrušeno. Rozhodnutí soudu z důvodu nepřezkoumatelnosti NSS zrušil. Krajský soud v Hradci Králové pak novým rozhodnutím ze dne 27. 9. 2012, č.j. 32 Az 18/2010-132, žalobu zamítl. NSS ke kasační stížnosti žalobkyně rozsudkem ze dne 22. 3. 2013, č. j. 5 Azs 15/2012-42, rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Následně bylo řízení o žádosti žalobkyně ukončeno, protože žalobkyně vzala svou žádost zpět; žalobkyně totiž požádala o dobrovolnou repatriaci do třetí země – do státu Izrael, v níž žije její manžel. Po příletu do Izraele byla žalobkyně pracovníky letiště dotazována ohledně vstupu na území a po několika hodinách byla vrácena zpět do České republiky. Žádné důvody jí sděleny nebyly. Žalobkyně proto znovu požádala o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný však její žádost vyhodnotil jako nedůvodnou s tím, že se jedná již o její druhou žádost. Podle názoru žalobkyně správní orgán přehlédl, že poslední rozhodnutí krajského soudu bylo rozhodnutím NSS zrušeno. S ohledem na uvedené má za to, že žalovaný nepostupoval správně, pokud na její případ aplikoval procesní pravidla, dle kterých se řízení o opakované žádosti zastaví v případě, že

žalobce neuvede nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Žalobkyně se domnívá, že žalovaný nemůže použít zmíněnou procesní normu, neboť takovým rozhodnutím by mohlo dojít k porušení mezinárodních závazků České republiky, konkrétně z hlediska respektování zásady non-refoulement. V této souvislosti zástupce žalobkyně odkázal na rozsudek NSS ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011-131 a dodal, že v předchozím řízení vedeném před Krajským soudem v Hradci Králové ani v předchozím správním řízení nebyly zohledněny žalobkyní předložené důkazy. Navíc pokud žalobkyně uvedla, že má právo žít se svým manželem, pak musí konstatovat, že toto právo nemůže realizovat ani v Rusku ani v Izraeli. Okolnosti, které nastaly před podáním její druhé žádosti, kdy žalobkyni nebyl umožněn vstup na území Izraele, lze tak považovat za skutečnost relevantní pro její žádost a správní orgán postupoval nesprávně, když užil ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu. V neposlední řadě žalobkyně žalovanému sdělila informaci ohledně svého znásilnění manželem vlastní neteře a právě tuto okolnost v předchozím správním řízení neuvedla. Postupovala tak proto, že sdělení této skutečnosti bylo na její psychiku velmi náročné, dále také proto, že tuto okolnost nechtěla zmínit před svým manželem, a že nechtěla ohrozit ani manželství neteře. V této souvislosti vyslovila nesouhlas s názorem uvedeným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle něhož tato informace není důležitá, neboť se jedná o skutečnost, která je pouhým vystupňováním již uvedených důvodů. S ohledem na výše uvedené žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svém závěru a vyjádřil přesvědčení, že tvrzení žalobkyně nijak nezpochybňují napadené rozhodnutí, protože použitá právní kvalifikace v posuzovaném případě vychází z objektivně zjištěného stavu věci a ani žalobou nebyly závěry správního orgánu vyvráceny. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný v jeho odůvodnění velmi podrobně konstatoval výpověď žalobkyně při podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 17. 7. 2013, zmínil rovněž podání žalobkyně ze dne 24. 7. 2013, v němž znovu vylíčila důvody své žádosti. Žalovaný po posouzení tvrzení žalobkyně a po jejich porovnání s tvrzeními obsaženými v předchozím řízení ohledně žádosti ze dne 21. 11. 2007 dospěl k závěru, že důvody, které jmenovaná uvedla, jsou zcela totožné důvody uvedenými v předchozí žádosti. Ohledně nově uvedeného důvodu, tj. znásilnění příbuzným, konstatoval, že tato skutečnost byla žalobkyni známa již při podání předchozí žádosti, a proto byla povinnost na její straně, aby ji zmínila, pokud ji považovala za natolik závažnou pro svou žádost. Pouze zaviněním žalobkyně se stalo, že tato údajně nová skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Žalovaný dodal, že se tato skutečnost netýká změny situace v Ruské federaci či dalšího vývoje v azylovém příběhu žalobkyně, že se jedná pouze o gradaci v předchozím řízení zmíněných důvodů. Podle názoru žalovaného ani zdravotní potíže žalobkyně (občasné bolesti hlavy a zad) nelze označit jako důvody relevantní z hlediska zákona o azylu, když žadatelka sama prohlásila, že netrpí žádnou chorobou či postižením a rovněž z předložených lékařských zpráv nic nenasvědčuje opaku jejímu tvrzení. Ani tuto nově uvedenou informaci žalovaný nepovažoval za novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žadatelky z vlasti a obav z návratu do vlasti. Vzhledem k tomu, že v zemi původu žalobkyně nedošlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla

yní založit opodstatněnost její nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný uzavřel, že žádost žalobkyně shledal ve smyslu ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu nepřipustnou, a proto řízení podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Podle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná z níže uvedených důvodů.

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobkyně podala v pořadí již druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Poprvé o udělení mezinárodní ochrany požádala dne 21. 11. 2007. Jako důvod žádosti uvedla problémy s vahabisty a příbuznými (rovněž muslimy), kteří jí vyhrožovali a napadali v souvislosti se sňatkem s Židem. Její žádosti žalovaný nejprve podle § 16 odst. 2 zákona o azylu jako nedůvodnou zamítl s tím, že jmenovaná tuto žádost podala pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Žalobkyně totiž byla zadržena s manželem při pokusu nelegálně překročit státní hranici s Německem a bylo jí uloženo správní vyhoštění. Krajský soud v Ostravě sice její žalobu zamítl, ale NSS rozhodnutí soudu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení s tím, že žalovaný v rozhodnutí ze dne 26. 11. 2007, č. j. OAM-1-903/VL-07-11-2007, opomenul posoudit tvrzené důvody ohledně pronásledování žadatelky. Krajský soud následně rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení. Žalovaný doplnil řízení pohovorem se žalobkyní ze dne 14. 6. 2010, jakož i dalšími důkazy, které žalobkyně doložila. Rozhodnutím ze dne 7. 12. 2010, č. j. OAM-1-903/VL-07-ZA04-R2-2007, pak žalobkyni nevyhověl a mezinárodní ochranu ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu jí neudělil. Toto rozhodnutí bylo krajským soudem zrušeno, ke kasační stížnosti však NSS rozsudek krajského soudu zrušil pro nepřezkoumatelnost. Krajský soud v Hradci Králové pak v novém rozhodnutí ze dne 27. 9. 2012, č. j. 32 Az 18/2010-132, žalobu zamítl, když konstatoval, že skutkové okolnosti se zásadním způsobem změnilly, neboť manžel žalobkyně nevyčkal výsledku dalšího řízení a vzal žalobu zpět. Krajský soud se proto zabýval pouze skutečnostmi, které mu NSS v předchozím rozsudku vytkl. Ke kasační stížnosti žalobkyně byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Na to žalobkyně podáním ze dne 28. 5. 2013 vzala svou žalobu v plném rozsahu zpět. Krajský soud proto usnesením ze dne 5. 6. 2013, č. j. 32 Az 18/2010-171 řízení zastavil.

Krajský soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně, podle níž žalovaný nesprávně užil ustanovení § 10a a § 25 zákona o azylu. V této souvislosti soud konstatuje, že řízení ohledně žádosti o udělení mezinárodní ochrany je vedeno na základě žádosti. V posuzovaném případě

není pochyb o tom, že žalobkyně nevyčkala konečného rozhodnutí soudu a svou žádost vzala v plném rozsahu zpět. Teprve po té, kdy jí nebylo umožněno, aby se svým manželem žila v Izraeli (resp. po té, kdy byla vrácena zpět do České republiky) požádala znovu o udělení mezinárodní ochrany. Na to žalobkyně znovu následovala manžela, tentokrát na Ukrajinu. Za výše popsané situace se krajskému soudu jeví její námitka, v níž žalovanému vytýká, že posuzoval její další žádost podle ustanovení zákona o azylu, jak mu to zmíněný zákon přímo ukládá, jako neopodstatněná. Podle názoru soudu zmíněná námitka neobstojí ani v souvislosti s odkazem na zásadu non-refoulement, konkrétně na rozsudek NSS ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 – 131, neboť posuzovaný případ, kdy žalobkyně již opustila území České republiky, nelze považovat za případ obdobný jako ve věci posuzované NSS. Soud dodává, že v posuzovaném případě je zcela nerozhodné, že poslední rozhodnutí krajského soudu bylo rozhodnutím NSS zrušeno, neboť ustanovení § 10a zákona o azylu přímo vymezuje, kdy je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná a ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu pak žalovanému ukládá, aby řízení zastavil.

Podle názoru soudu je pro posouzení nepřípustnosti druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodné srovnání skutečností uváděných v první a druhé žádosti. Lze konstatovat, že druhá žádost neobsahovala žádnou novou skutečnost, která by žalobkyni nebyla známá již při podání první žádosti. Pokud žalobkyně jako údajně novou skutečnost zmínila znásilnění příbuzným, žalovaný podle názoru soudu nikterak nepochybil, když s odkazem na ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu akcentoval právě zavinění žadatelky, které způsobilo, že tato okolnost nebyla v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany zkoumána. Soud tak sdílí názor žalovaného, že zavinění žadatelky při zamlčení této informace je sice pochopitelné, ale není rozhodné pro závěr, který by změnil náhled na tuto okolnost jako na „novou“ skutečnost.

Ze shora uvedených důvodů proto soud nehledal splnění podmínek k tomu, aby správní orgán opakovanou žádost žalobkyně znovu meritorně posuzoval, neshledal ani porušení ustanovení zákona o azylu. Soud proto uzavírá, že za výše uvedených okolností žalovaný zcela po právu řízení zastavil.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly. Žádné náklady žalobkyni nevznikly ani v souvislosti s kasační stížností ve věci této.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. září 2015

JUDr. Dalila Marečková, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 25. 9. 2015 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).

Za správnost: Alena Lébllová